DENÍK KRAKONOŠOVA DIVADELNÍHO PODZIMU

VĚTRNÍK

Ročník LVI. Pátek 3. října 2025 Mimořádná příloha

Nositelé Zlatého Tyla 2024

Vážení divadelní přátelé, také letos bychom vám rádi představili nové držitele odznaku Zlatý Tyl. A protože se nám v tomto roce nedostává důstojných prostor k prezentaci jejich medailonů, rozhodli jsme se pro jinou formu. Tentokrát si Zlaté Tyly můžete odnést domů a uložit do svých knihoven, neboť my vám je nabízíme jako samostatnou přílohu prvního čísla přehlídkového *Větrníku* Krakonošova divadelního podzimu 2025 ve Vysokém nad Jizerou.

Věříme, že se vám tato novinka, kterou právě držíte v rukou, bude líbit. Přejeme příjemné čtení.

Pavel Hurych (* 1953)

Rádobydivadlo Klapý aj.

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Pavel Hurych patří k výrazným osobnostem českého amatérského divadla. Je režisérem, scénografem, organizátorem, technickým mágem, pedagogem a autorem odborných textů o světle a zvuku v inscenaci.

K divadlu se dostal už během studií, od roku 1973 působil v souboru Modřanských strojíren (později Divnezvadlo, SUMUS), kde se věnoval režii, scénografii i technice. Od 90. let je neodmyslitelně spojen s Rádobydivadlem Klapý, kde působí jako scénograf i mistr světla a zvuku a kde se stará také o festival Rádobyfest.

Významně se podílel na technickém zajištění FEMADu v Libici, od roku 1992 je klíčovou postavou při přípravě hracích prostorů na Jiráskově Hronově. Jako lektor vede semináře o scénografii a divadelní technice, vyučoval mj. na Škole základů činoherní režie SČDO či v rámci Režijní školy ADA, kterou od roku 2017 vede. Je autorem publikace *Světlo a zvuk v rukou tvůrců divadelního představení* a spolutvůrcem webu divadlo-technika.cz.

Hurych patří i k organizátorům divadelního

hnutí. Spoluzaložil Amatérskou divadelní asociaci, byl jejím předsedou, nyní působí ve festivalovém výboru Jiráskova Hronova. Je vyhledávaným spolupracovníkem a poradcem, který pomáhá souborům i pořadatelům po celé republice. Jeho práce výrazně ovlivnila kvalitu amatérského divadla v Česku a dodnes zůstává aktivní osobností, bez níž by si mnohé soubory a festivaly jen těžko představily svou činnost.

Vlastimil Klepáček (* 1953)

DS Na tahu Červený Kostelec
Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Vlastimil Klepáček, režisér, herec a autor Divadelního souboru Na tahu Červený Kostelec:

„Vyučil jsem se v ZVU jako montér ocelových konstrukcí, protože jsem měl touhu cestovat. Všech mých pár montáží se však odehrálo ve vinařských závodech na Moravě, kde jsem k výdělku získal i lásku na celý život – víno. Stavební průmyslovku v Hradci Králové se mi úspěšně podařilo nedokončit. Po vojně jsem pracoval jako rýsovač, pak jsem začal vyrábět elektrické rozvaděče, nejdřív jako zaměstnanec a po „sametovce“ soukromě. V roce 1997 jsem pracoval u rakouské lovecké společnosti na kanadském Yukonu a Aljašce jako člověk pro všechno a návnada na medvědy. Když nepočítám školní divadlo, poprvé jsem hrál s ochotníky v roce 1983. Moje neteř tenkrát chodila se synem Jirky Kubiny, který zrovna v Červeném Kostelci režíroval Tvrdohlavou ženu. A ti mě přemluvili, abych to zkusil, no a pak už se to rozjelo. Další láska na celý život.“

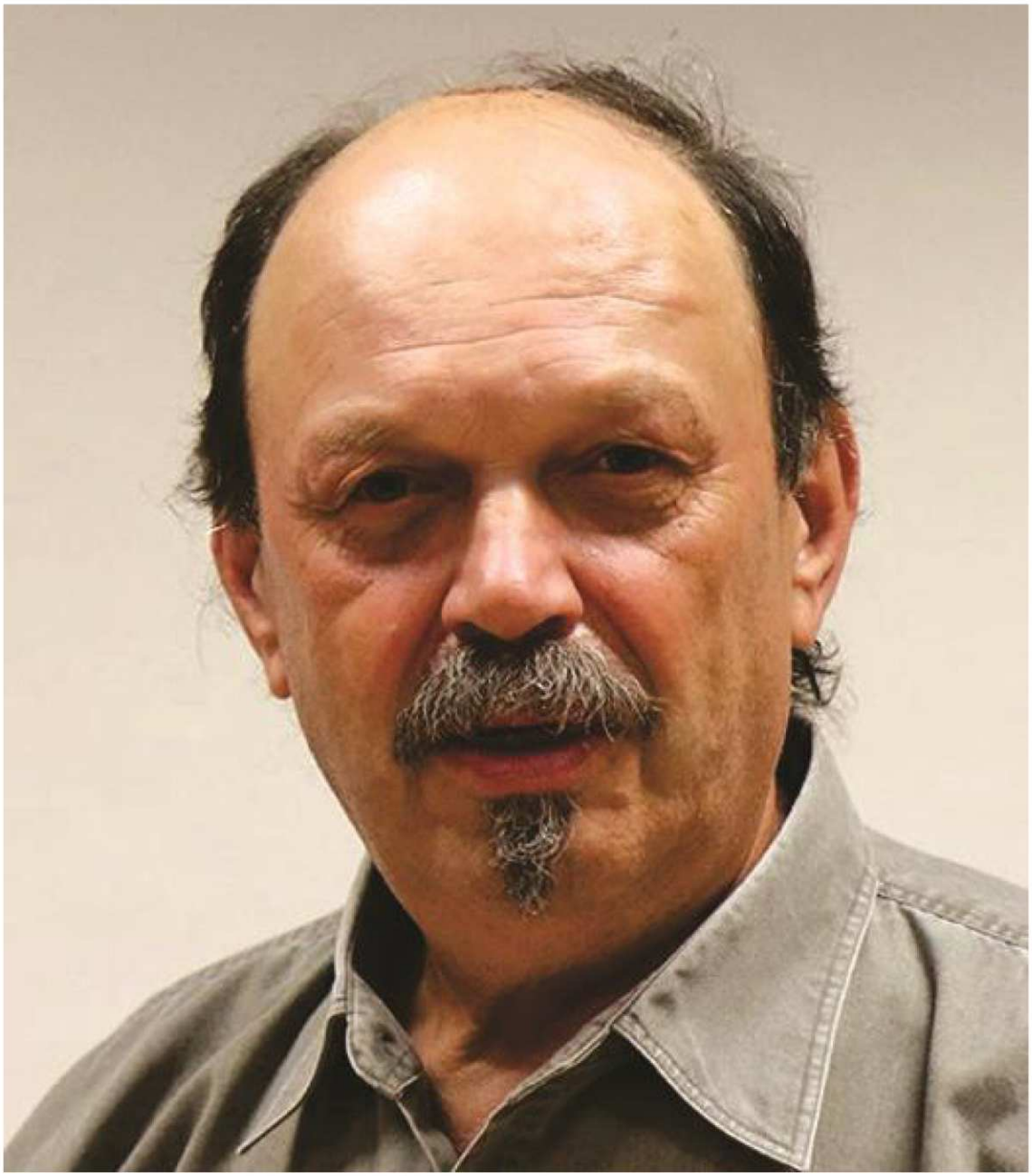

Vlastimil Klepáček se do činnosti Divadelního souboru Na tahu Červený Kostelec, tehdy Divadelního souboru MěKS Červený Kostelec, zapojil v roce 1983, kdy se představil v roli Matinohy ve hře Josefa Kajetána Tyla *Tvrdohlavá žena* v režii Emilie Dynterové. Od té doby k 1. březnu 2024 nastudoval 41 rolí, odehrál 486 představení, z toho 8x na Slovensku, 4x v Polsku.

Režie se ujal poprvé v roce 2004 a zatím režíroval patnáctkrát; vždy se jednalo o vlastní scénáře či úpravy.

Získal řadu ocenění na krajských divadelních přehlídkách, a to za scénář, režii či herecké výkony.

Dvě představení Vlastimila Klepáčka byla uvedena v pražském Činoherním studiu:

2009 - *Don Quijote aneb Veselý konec rytíře smutné postavy,*

2012 - *Dítě, pes a starý herec na jevišti nepatří aneb Cyráno.*

Je autorem knih *Zlaté ručičky* a *Láskobraní.*

V roce 2010 založil Občanské sdružení Vždy s úsměvem a pořádá různé kulturně-sportovní recesistické akce: Vinobraní, Vehiklkap, Velká říjnová srandyplná revoluce apod.

V roce 2022 založil s manželkou autorské loutkově-činoherní divadlo LSD KLEPADLO. Nastudovali s ním: *O Popelce, topičce parní lokomotivy, O Čípkové Růžence, Sázavský vodník, O Prvním tůristovi.*

V letech 2014–2018 byl členem Zastupitelstva města Červený Kostelec.

Jiří Krása (* 1974)

LD Jiskra Praha

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

Do loutkového dovadla jej přivedli jeho rodiče, oba aktivní amatérští loutkáři, nejprve jako diváka a následně se od roku 1982 začal zapojovat do činnosti v pracích na inscenacích.

Ve svých začátcích pomáhal v technice, pak i scénickém osvětlení. Postupně se ale stále více zapojoval do představení, hlavně jako hlasový interpret, úměrně svému věku nejdříve v rolích mladíků, princů, sluhů a postupně v dalších úlohách. Dnes je možné slyšet jej takřka v každé inscenaci. Jeho hlasem promlouvá k divákům Kajetán Krbec, brouk Pytlík, chytrý Švec, černokněžníci z *Kocoura v botách* i v *Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém.* Ztvárnit umí ale i čarodějnice, kohouta, medvěda či rytíře Hroznatu, zkrátka mnoho různorodých postav. Při realizaci starších představení LD Jiskra se podílí na úpravách textů a zároveň v nich převzal roli režiséra.

Loutky také vodí, hlavně v zájezdových představeních a při individuálních výstupech s loutkou. S těmi zavítal i do zahraničí. Za svoji činnost byl oceněn Čestným uznáním Matěje Kopeckého a Cenou PhDr. Jindřicha Veselého.

Po smrti Stanislava Starého, dlouholetého principála souboru Jiskra, byl v roce 2010 zvolen jeho nástupcem. Je také aktivním členem Rady SAL při SČDO.

Jeho celoživotní práce je a bude i v dalších letech pro české loutkářství velkým přínosem.

Vladimír Urban (* 1937)

Divadelní spolek Krupka

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Celý jeho život je ovlivněn a formován láskou k divadlu. K této umělecké oblasti ho přivedla rodina, zejména jeho maminka, která byla ochotnickou herečkou a po jejímž boku Vladimír sehrál své první role.

Později se jeho láska k divadlu rozvíjela i díky jeho manželce Janě, která se po přestěhování do Krupky stala režisérkou místního amatérského souboru. Vladimír se mu začal intenzivně věnovat, a to nejen na scéně, ale hlavně v organizační rovině.

Soubor nastudoval celou řadu významných inscenací, jako například *Romeo, Julie a tma*, *Mladý muž a bílá velryba*, *Zapomeňte na Hérostrata*, *Cesta Karla IV. do Francie a zpět*, *Zvíkovský rarášek, Bouře* a mnohé další. Jedním z vrcholů divadelní činnosti bylo vystoupení souboru s inscenací *Přelet nad hnízdem kukačky* na národní přehlídce amatérských divadel v Hronově. V následujících letech soubor uvedl hry jako *Námluvy s medvědem, Ženitba, August August, august*, dále *Odcházení, Ruská zavařenina* a *Maryša*. Velmi úspěšné je vánoční představení *Půjdem spolu do Betléma*, které má soubor na repertoáru již 27 let, a stalo se tak pro mnohé nedílnou součástí adventního času.

Vladimír Urban byl dlouhá léta jednatelem divadelního souboru, organizoval zájezdy, domlouval představení po celé České republice. Díky jeho iniciativě a organizačním schopnostem se divadelní soubor z Krupky účastnil vystoupení v rakouském Holzhausenu a navázal spolupráci s česko-chorvatským spolkem Česká beseda v Dolanech a Daruvaru. Kromě toho se podílel na výjezdu souboru do New Yorku, kde na oslavě 100. výročí vzniku Československa soubor vystoupil s hrou *Maryša*.

V roce 2008 se zrodil nápad na uspořádání amatérské divadelní přehlídky s názvem Léto s divadlem v Krupce, která se v letos konala posedmnácté jako Memoriál Jany Urbanové—na počest Vladimírovy ženy. Vladimír byl od počátku nedílnou součástí přehlídky, nejen jako organizátor, ale částečně se podílel i na dramaturgickém výběru představení. Jako moderátor se ujímá role spojovacího článku mezi diváky a soutěžícími, pravidelně organizuje diváckou soutěž a navozuje přátelskou atmosféru.

Vladimír Urban je neodmyslitelnou součástí Divadelního souboru Krupka, dnes Divadelního spolku Krupka, z. s. Většinou vystupoval v menších rolích, jeho největší přínos je v zákulisí, kde působí jako nápověda, kamarád a dobrý duch souboru. S manželkou Janou byli kolegy i přáteli a mentory mnoha divadelníků a recitátorů, jimž nabízeli své zkušenosti, přátelství a radu.

Vladimír Urban svou celoživotní oddaností divadlu významně přispěl ke kulturnímu dění nejen v Krupce. Jeho práce a nadšení pro amatérské divadlo jsou inspirací mnoha divadelníků.

Alena Miklíková (* 1959)

LD Sokola Přerov – Přerovský kašpárek

Nominace: Česká obec sokolská

Alena Miklíková se narodila v Ostravě 22. ledna 1959, chodila zde do základní školy a od třetího ročníku se stala členkou Ostravského rozhlasového souboru. S ním pak vystupovala mj. v tehdejší Jugoslávii i Holandsku.

Prošla i sportovní kariérou, a to již v páté třídě, kdy závodně hrála národní házenou.

Léta středoškolská trávila v Přerově, kde studovala střední pedagogickou školu a posléze celou svou kariérní profesí byla učitelkou v mateřské škole. V Přerově se seznámila se svým budoucím manželem Vladimírem. Spolu trávili volný čas v hudební produkci v kapele, on jako hudebník a ona jako zpěvačka. Vzali se a narodili se jim dva synové, Ondra a Tomášek.

V devadesátých letech začala působit v amatérském loutkovém divadle Sokola Přerov. V tomto souboru pracuje nepřetržitě téměř třicet let. Stala se vynikající interpretkou loutkových postav, především pak v roli Kašpárka, je dobrou vodičkou marionet i maňásků.

Upravuje divadelní pohádky do současného jazyka i k možnostem produkce na scéně LD Sokol Přerov. Je spoluautorkou loutek pro maňáskovou zájezdovou inscenaci *Kocour Pětivousek*, kterou upravila, režírovala i hudebně doprovodila.

V divadle si zkusila s vynikajícím úspěchem i kromě role režisérky také práci inspicientky i scénáristky.

V LD Sokol Přerov se stará o přehlídky a pomáhá při jejích realizacích, a to jak o přehlídky sokolských loutkových divadel pořádaných ČOS, tak o účastníky přehlídek SAL—SČDO, tzv. Loutkářských Letnic, které se každým rokem po sobě střídají v přerovském loutkovém divadle již od roku 2002, a staly se tak neodmyslitelnou součástí květnových dní v Přerově s účasti kolem desítky souborů z celé naší vlasti.

V roce 2018 získala na Loutkářské Chrudimi 1. místo za individuální vystoupení s loutkou. Výstupy si sama sestavila a předvedla s kolegyní při soutěžním klání v této specifické soutěži. S pohádkou *O Koblížkovi* se staly se svou choreografií, scénickými nápady a úpravou loutek vítěznou dvojicí v tomto netradičním pojetí vystoupení pro děti.

Je nepostradatelnou členkou souboru LD Sokola Přerov a její obětavá práce si zaslouží ocenění.

Jitka Mallátová (* 1944)

DS Náchodská divadelní scéna

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Jitka Mallátová se narodila 3. prosince 1944 v Náchodě, kde po celý život i působila. Po ukončení zdejší obchodní školy pracovala v různých referentských funkcích, naposledy v Okresním centru sociálních služeb. Její první

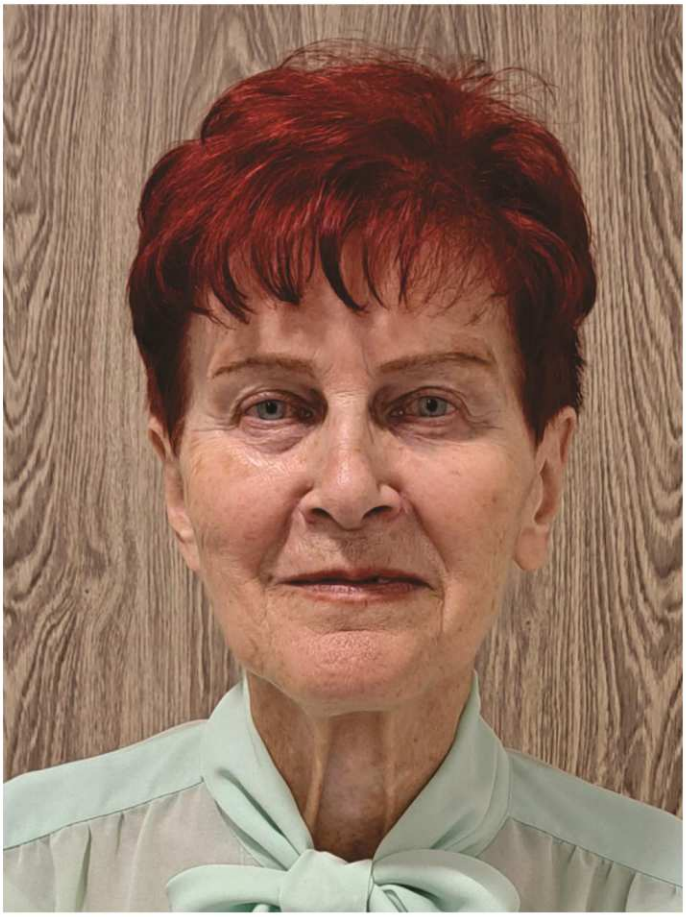

vstup mezi ochotníky se odehrál v roce 1963 rolí číšnice ve hře *Lumpacivagabundus* (J. N. Nestroy).

Následovala několikaletá odmlka, kdy se vdala a věnovala rodině. Do Náchodské divadelní scény se opět vrátila v roce 1979, a to při nastudování *Jitřní paní* od A. Casony, a od té doby je stálou členkou.

Po celou dobu, až do dneška, je výbornou nápovědou, inspicientkou, rekvizitářkou, a nebrání se ani stěhování a stavění scény. Pomáhá vždy s velkou ochotou, skromností, zodpovědností a úctou ke každé hře. Na svém kontě má zatím 23 představení, při nichž značnou měrou přispěla k jejich zdárnému provedení. Patří k nim například již zmíněná *Jitřní paní* – 1981, účast Jiráskův Hronov (JH), dále *Věc Makropulos* – 1984, účast v předvečer JH, *Tvrdohlavá žena* –1994, účast JH, *Možná je na střeše kůň* – 2009, celostátní přehlídka Děčín, *Generálka Jeho Veličenstva* – 2019, celostátní přehlídka Volyně a účast v předvečer JH, a další a další hry s účastí na krajských a jiných divadelních přehlídkách.

Když odhlédneme od prvního vstupu na divadelní prkna v roce 1963, pak od roku 1979 dodnes je to plných 46 let, které bez přerušení věnovala ochotnickému divadlu v Náchodě, tj. Náchodské divadelní scéně.

Jaroslav Málek (* 1953)

DS Klicpera Chlumec nad Cidlinou
Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

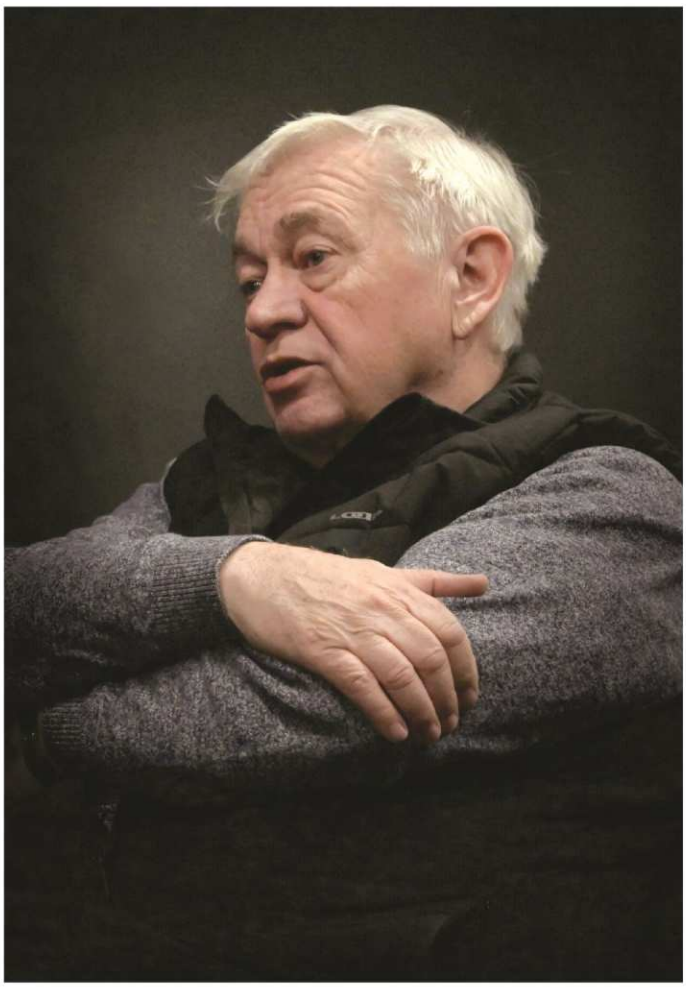

Jaroslav Málek je dlouholetým režisérem, hercem a místopředsedou spolku Klicpera v Chlumci nad Cidlinou.

Před příchodem k chlumeckým ochotníkům působil Jarda v divadelním spolku ve svém bydlišti v Kosicích, kde byl pro místní kulturu velkým přínosem. V DS Klicpera od začátku svého působení skvěle ztvárňoval nejrůznější divadelní role, ve kterých se zapsal do paměti všech diváků. Záhy se ovšem usadil na režisérském postu, kde se díky svému talentu a entuziasmu cítil jako ryba ve vodě.

K otevření chlumecké divadelní scény Klicperův dům nastudoval se souborem muzikál *Sugar*—od tvorby scénáře, návrhu scény, kostýmů, spolupráce s živým orchestrem a taneční skupinou a mnoha dalšího, až po režii, v neposlední řadě i ke ztvárněním jedné z hlavních rolí. Složil tak hold divadlu jako takovému, a to vše v prostoru, který se stal domovem chlumeckých herců.

Na dění ve spolku DS Klicpera se podílí nejen jako režisér a herec, ale z jeho dalších aktivit je třeba vyzdvihnout i návrhy scény, mnohdy realizované v jeho dílně, návrhy kostýmů, dramaturgie atd. Aktiv-

ně se věnuje přípravě her včetně autorských zásahů a jiné tvůrčí činnosti.

Jako místopředseda Divadelního spolku Klicpera je se svou manželkou Mílou základním pilířem dění chlumeckého divadla. Na jeho bedrech leží většina tíhy organizace slavné chlumecké divadelní přehlídky ochotnických divadel Klicperův Chlumec, jichž zorganizoval již nespočet. Velká návštěvnost a prestiž přehlídky je důkazem, že to dělá sakra dobře, a my, jeho kamarádi a kolegové, si bez Jardy nedovedeme chlumecké divadlo představit.

Martin Möglich (* 1974)

LD Jiskra Praha

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

Vyrůstal v Praze—Kobylisích. V roce 1985 jej oslovil jeho sousedEmil Malý, který hrál v pražské Jiskře, zda nemá zájem hrát loutkové divadlo. Založil totiž dětský loutkářský soubor a nabídl mu, aby se do něj zapojil. Mladého Martina to zaujalo, souhlasil a začal hrát.

Ovšem jak šel čas, spousta herců začala tento dětský soubor pomalu opouštět. Nakonec v něm s Emilem zůstali sami. Proto pak začal navštěvovat LD Jiskra, kde nejprve sledoval inscenace jako divák. Až posléze

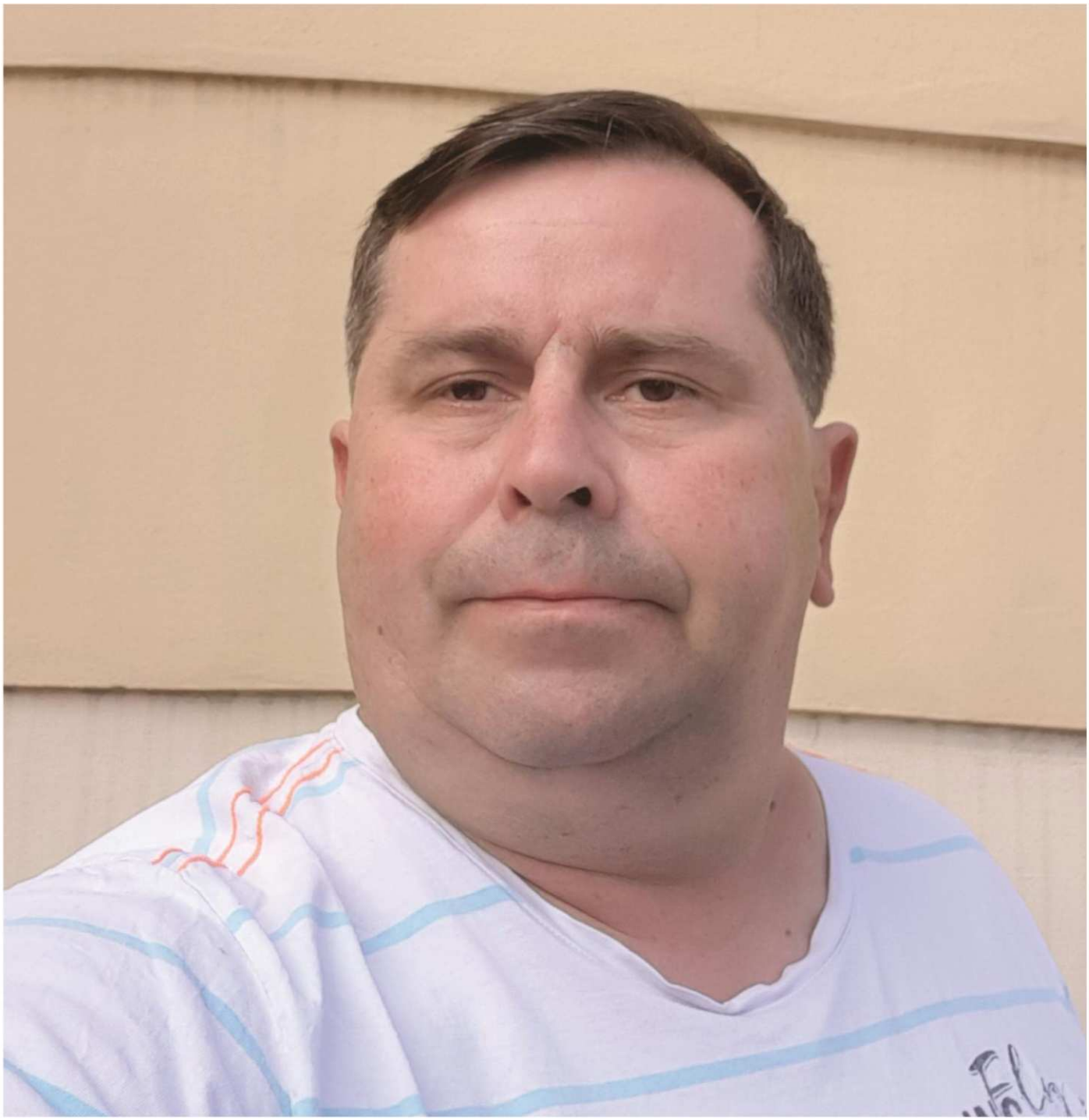

se pomalu začal zapojovat i do dění v zákulisí, zpočátku jako technik, potom především jako loutkoherec.

Jeho první role byly, jako snad u všech dětí, rybičky, myšky, strašidla atd. Postupem času začal ovládat hru s marionetami. A po smrti Emila Malého a Hanky Trávníčkové — dvou skvělých loutkovodičů — začal pomalu přebírat jejich role. Ty byly většinou hlavní. Posléze připravoval také většinu individuálních výstupů s loutkou. S nimi se mu podařilo zavítat i do zahraničí (Francie, Rakousko, Německo).

Za svou činnost získával postupně ocenění — převážně na festivalech (např. Loutkářská Chrudim).

V současné době zastává funkci zástupce principála a vedoucího vodičské sekce v LD Jiskra, pracuje také jako místopředseda rady SAL (Skupina amatérských loutkářů při Svazu českých divadelních ochotníků).

Ocenění:

Čestné uznání za dlouholetou činnost v LD Jiskra,

Zlatý odznak Svazu českých divadelních ochotníků,

Zlatá plaketa MČ Praha 8 za dlouholetou činnost v kultuře,

Cena prof. Dr. Jindřicha Veselého.

Gabriela Piknerová (* 1944)

Říše loutek Praha
Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

Gabriela Piknerová je od čtrnácti let aktivní členkou divadla Říše loutek, kde se zpočátku věnovala vodění loutek v několika inscenacích. Později se stala vynikající inspicientkou a u této role už zůstala. Na svém kontě má desítky inspicí.

Se svým manželem se podílí na výrobě loutek pro mnohá divadla i Českou televizi. Ačkoli není profesionální výtvarnicí (celý život pracovala jako úřednice), pro domovskou scénu vytvořila kostýmy pro inscenace svého manžela — *Kašpárek v pekle* a *Kašpárek a ježibaba*. Také oblékala *Princeznu na hrášku* pro divadlo Jiskra a loutky pro Via Praga, její divadelní kostýmy se objevily i na světové výstavě v Šanghaji.

Pro Českou televizi spolu s manželem oblékala oblíbené postavičky studia Kamarád.

Mnoho let spolupracuje i s Domem dětí a mládeže v Mladé Boleslavi.

Větrník, zpravodaj 56. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová. Tisk povolen MK ČR E 22952.